

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εσωτερικού φρ. 6

'Εξωτερικού φρ. 7

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν
ἐγγράφα δὲν ἐπι-
στρέφονται.

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

ΗΘΙΚΟΝ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΗ. ΣΤΗΝΕΡΓΑΣΙΑ. ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΛΑΔΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ὑπὸ

Δ. Χ' ΔΑΝΙΗΛ

Διδάκτορος τῆς Φιλοσοφίας καὶ προλήτου τῆς Θεολογίας.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

'Η ὅλη 8 σελ. 25 φρ.

'Η ἡμέσια . . 15 "

'Η γραμμὴ . . 0.25 "

Μελετᾶται ἐπιστημο-
νικά, κοινωνικά καὶ
διδασκικά, σύμφωνα
πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ
Περιοδικοῦ, κατε-
χωρίζονται

Διεύθυνσις: Rédaction du journal grec «Пандaisia» — VARNA (Bulgarie).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

'Η ἀγαθότης τοῦ Δημιουργοῦ. — Ἀνάλυσις τοῦ Α! καὶ Β! βιβλίου 'Απολαύσεως Παραδείσου' τοῦ Μιλτωνος. — Ποίημα. — Ὁ προσωρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸν σύγχρονον ἀγγλον φιλόσοφον Sir John Lubbock Bart — Τὰ Ἐνταῦθα. — Ποικίλα Ἀλληλογραφία. — Ἀγγελία.

Ἀσθενησάντων ἐκ τῶν ἐπιπολαζουσῶν ἔνταῦθα νόσων τινῶν τῶν ἡμετέρων στοιχειοθετῶν ὁ νέος τῆς „Пандaisia“ ἀριθμὸς μόλις ἡδυνήθη νὰ ἐκτυπωθῇ σήμερον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΑΘΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ.

Η ἀπόδειξις τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητος στηρίζεται ἐπὶ δύο προτάσεων, ἐκάστη τῶν ὁποίων δύναται νὰ σαφηνισθῇ πληρέστατα ἐξ αὐτῶν τῶν φαινομένων τῆς φύσεως.

'Η πρώτη εἶναι „ὅτι εἰς μυρίας περιστάσεις ἐν αἷς παρατηροῦμεν τέχνην, τὸ σχέδιον τοῦ τεχνίτου εἶναι εὐεργετικόν“.

'Η δευτέρα „ὅτι ὁ Θεὸς προσέβηκεν ἡδονὴν εἰς τὰ ζωικὰ αἰσθήματα, περισσοτέραν, ἢ ὅσον ἦτο ἀνάγκη ἐνῷ ἡδύνατο ὁ σκοπὸς νὰ ἐκτελεσθῇ ἐπίσης διὰ τῆς προσθήκης τοῦ πόνου. Πρῶτον „εἰς μυρίας περιπτώσεις ἔνθα διαβλέπομεν τέχνην, τὸ σχέδιον τοῦ τεχνίτου εἶναι εὐεργετικόν“.

Οὐδὲν ἐκ τῶν προϊόντων τῆς φύσεως δεικνύει τόσην τέχνην ἐναργῶς ὥσων τὰ μέλη τῶν ζώων. Πάντα τὰ μέλη τῶν ζώων ἔχουσιν ἀληθῆ καὶ, ὀλίγων ἐξαιρουμένων, γνωστὴν, καὶ εὐκατάληπτον ὑπηρεσίαν πρὸς χρῆσιν ἐκάστου ζώου. Ἄλλ' ὅταν συλλογισθῶμεν τὴν πληθὺν τῶν ζώων τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν ἐκάστου, τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἀρμοδιότητά των, τὰς δυνάμεις αἵτινες ἐξήρτηνται ἀπ' αὐτοῦ, τὴν ποικιλίαν τῶν εἰδῶν, τὸν συνδυα-

σμὸν τοῦ διοργανισμοῦ, τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀποτελέσματος εἰς τοσαύτας περιπτώσεις, μετ' αἰσθήματος βαρυτάτης λατρείας ἀείποτε, ὀρείλομεν νὰ μελετᾶμεν τὸν χαρακτῆρα ἐκείνου τοῦ ὄντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου προήλθον πάντα ταῦτα, καὶ σκεπτόμενοι νὰ ὁμολογῶμεν, ὅτι ἡ Δημιουργία εἶναι ἀπαραμύλλος ἐνδείξις εὐμενείας, τόσον λεπτομεροῦς κατὰ τὴν μερίμναν καὶ κηδεμονίαν, ὅσον περιληπτικῆς κατὰ τὴν ἑκτασιν.

Τὸ εὐεργετικὸν σχέδιον τοῦ Δημιουργοῦ δὲν ἀπέβη μάταιον. Μεθ' ὅλας τὰς φαινομένας ἀνωμαλίας του, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ κόσμος εἶναι εὐδαιμονίας κατοικητήριον. Ὁ ἄνθρωπος, ἡ γῆ, καὶ τὰ ὕδατα γέμουσι χαρμοσύνων ὄντων. Ἐν ἑαρινῇ μεσημβρίᾳ ἡ θερὴν ἑσπέραν, καθ' ὅποιονδήποτε μέρος καὶ ἂν στρέψωμεν τὰ βλέμματα, μυριάδες εὐδαιμόνων ὄντων σωρεύονται ἐνώπιον ἡμῶν. Ἡ νεολαία τῶν ἐντόμων πτερυγίζει σμήνη νεογνῶν μυιῶν δοκιμάζουσι τὰς δυνάμεις τῶν πτερύγων των εἰς τὸν αἶρα. Τὰ παιγνιώδη σκιρτήματά των, αἱ περιδινήσεις των, ἡ ἀσκόπος δραστηριότης των, ἡ ἀδιάλειπτος μετάβασίς των ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἄνευ τινὸς σκοποῦ ἢ χρήσεως, βεβαιοῦσι τὴν χαρὰν των, καὶ τὴν ἡδονὴν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται διὰ τὰς ἀρτίως ἀποκτηθείσας δυνάμεις των. Ἡ μέλισσα μεταξὺ τῶν ἀνθέων τὴν ἀνοιξιν εἶναι ἐν ἐκ τῶν εὐθυμωτέρων ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ ἴδῃ.

'Η ζωὴ αὐτῆς φαίνεται αὐτόχρομα τέρψις, τόσον ἡσυχολημένη φαίνεται, καὶ τόσον εὐφρόσυνος, καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἐν μόνον παράδειγμα ζωῆς ἐντόμου, τὸ ὅποιον ἴσως γινώσκουμεν μᾶλλον τῶν λοιπῶν, ἐνεκα τῆς ἡμιοκοτρόφου ζωῆς του.

Ὅλαι αἱ φυλαὶ τῶν πτερωτῶν ἐντόμων εἶναι ἴσως, ἐπίσης ἐνησυχολημέναι καὶ, εὐθυμοὶ εἰς τὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας, ἀπένειμεν εἰς αὐτὰς ὁ Δημιουργὸς τῆς φύσεως. Ἄλλ' ἡ ἀτμόσφαιρα δὲν εἶναι ἡ μόνη εὐφρόσυνος σκηνὴ διὰ τὸ γένος τῶν

ἐντόμων. Φυτὰ ὁλόκληρα εἰσὶ κεκαλυμμένα ἐξ ὀφιδίων μυζώντων ἀπλήστως τοὺς χυμούς των· δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία ὅτι τὸ τοιοῦτον θήλασμα εἶναι ἡδονικὴ ἀσχολία. Τί ἄλλο ἡδύνατο νὰ προσηλώσῃ αὐτὰ τόσον ἐπιμόνως εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐπὶ τοσοῦτον καιρόν; Ἄλλα εἶδη περιτρεχουσι διὰ ταχυτήτων κινήσεων, αἵτινες συνεπιφέρουσιν εἶδος ἡδονῆς. Τὸ ἔδαφος ἐνίοτε καλύπτεται εἰς τινὰς χώρας ἐξ αὐτῶν τῶν σκιρτώντων ζωφίων. Ἄν στρέψομεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν, εἰς τὰ ἔμψυχα ὄντα τῶν ὑδάτων, βλέπομεν πολλὰς μυριάδων νεογνῶν ἰχθυοῦν νηχομένων πλησίον τῆς ὀχθῆς τῶν ποταμῶν τῶν λιμνῶν καὶ τῆς θαλάσσης. Τοσαύτη εἶναι ἡ ὑπερβολὴ τῆς εὐδαιμονίας, τὴν ὁποίαν αὐτὰ ἀπολαμβάνουσιν, ὥστε δὲν γνωρίζουσιν πῶς νὰ περιορίσωσι τὰ αἰσθήματά των. Αἱ πολύτροποι στάσεις αὐτῶν, ἡ ζωηρότης των, τὰ ἄλλα τῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, τὰ σκιρτήματά των ἐν αὐτῷ, ὅλα σαφέστατα κηρύττουσι τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐθυμίας των. Τὰ νεογνὰ πάντων τῶν ζώων φαίνεται ὅτι αἰσθάνονται ἡδονὴν ἀπλῶς ἀπὸ τὴν ἐξάσκησιν τῶν μελῶν καὶ τῶν σωματικῶν αὐτῶν δυνάμεων, ἄνευ τελικοῦ τινὸς σκοποῦ, ἢ χρήσεως τῶν ὁποίων μέλλει νὰ ἐπιφέρῃ, ἢ τοσαύτη ἐξάσκησις. Τὸ παιδίον χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, τίποτε περὶ τῆς χρήσεως τῆς διαλέκτου, ἡδύναται, διότι δύναται νὰ λαλῇ. Ἡ ἀδιάλειπτως ἐπανάληψις τῶν ὀλίγων, ἐνάρθρων φωνῶν, ἢ ἴσως μιᾶς μόνης λέξεως, τὴν ὁποίαν ἔμαθεν ἀρτίως, νὰ προσφέρῃ, ἀποδεικνύει τοῦτο σαφέστατα. Οὐτε εὐαρεστεῖται ὀλιγώτερον διὰ τὰς πρῶτας εὐτυχεῖς ἀπολείρας τοῦ βαδίσματος ἢ μάλλον τοῦ δρόμου (τὸ ὁποῖον προηγείται τοῦ βαδίσματος), μολονότι δὲν γνωρίζει παντελῶς, πόσον μέλλει νὰ τῷ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τῆς, οὔτε πράττει τοῦτο πρὸς σκοπὸν τινα, Ἄγαπᾷ νὰ λαλῇ χωρὶς νὰ ἔχῃ τι νὰ εἴπῃ καὶ νὰ βαδίζῃ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ νὰ ὑπάγῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐνωρίτερον νομιζομεν, ὅτι, ὅταν εἶναι ἐξυπνον, διέρχεται τὰς ὥρας τοῦ εὐαρέστως ἀσχοῦν τὴν ὄρασίν του ἢ μᾶλλον εἰπεῖν μανθάνον νὰ βλέπῃ.

Ἄλλ' ὁ μέγας πατὴρ τῆς κτίσεως δὲν προέβλεψε διὰ τὴν νεότητά μόνον. Εὐδαιμονίαν ἀπολαμβάνει ἡ ῥέγγουσα γαλῇ οὐχ' ἦττον, ἢ ὁ φιλοπαιγμων γαλιδεύς· ὁ νυσταλέος γέρον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τοῦ ἐπίσης, καθὼς καὶ ὁ νεανίας εἰς τοὺς ἐλιγμούς τοῦ χοροῦ, ἢ εἰς τοὺς δρόμους τῆς κυνηγεσίας. Τὴν ἐμφάνισιν, τὴν ὀξύτητα τῶν αἰσθημάτων, τὴν ἐλπίδα, τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν ἐπιχειρήσεων διαδέχεται ἐν αἰσθημα ἀνέσεως, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν μὲ ὅλα ταῦτα. Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς διαφορὰ μεταξὺ τοῦ νέου καὶ τοῦ γέροντος. Οἱ νέοι δὲν εὐαρεστοῦνται, εἰμὴ ὅταν ἀπολαμβάνωσιν ἡδονήν· ἐνῷ οἱ γέροντες εὐδαι-

μονοῦσιν, ὅταν ὑπάρχωσιν ἐλεύθεροι πόνον. Καὶ ἡ διάταξις αὕτη ἀρμόζει εἰς τοὺς βαθμοὺς τῆς ζωικῆς δυνάμεως, τὴν ὁποίαν ἔχει ἕκαστος. Ἡ νεανικὴ ρωμαλεότης διεγείρεται εἰς ἐνέργειαν, ἐπειδὴ δὲν ὑποφέρει τὴν ἀδράνειαν· ἐνῷ εἰς τὴν γεροντικὴν ὀκνηρίαν, ἡ ἡσυχία καὶ ἡ ἀνάπαυσις εἶναι οὐσιώδεις εὐαρεστήσεις. Ἄλλ' ἡ ἀνάπαυσις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀπολαμβάνεται εὐκολώτερα, παρὰ αἱ ἡδοναί. Ὅθεν ἡ διάθεσις ἥτις εὐρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ἀνάπαυσιν, εἶναι προτιμητέα ἐκείνης, ἥτις ἐγκύπτει μόνον εἰς τὴν ἡδονήν. Ἐκείνο τὸ ὁποῖον παρατηροῦμεν εἰς διαφόρους ἐποχὰς τῆς αὐτῆς ζωῆς, φαίνεται ἐναργέστερον εἰς τοὺς βίαις τῶν διαφορῶν ζώων. Αἱ ἡδοναί τῶν ζώων ἔχουσιν ἀπειρίαν ποικιλιῶν.

Τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, εἰς τὸ ὁποῖον τείνουσιν ἐκ φύσεως τὰ διάφορα ζῶα ὅχι μόνον παραλλάττει, ἀλλ' εἶναι συχνάκις ἐκ διαμέτρου ἐναντίον καὶ ἐν τούτοις τοῦτο ἕκαστον, εὐδαιμονεῖ ἐν τῷ ἑαυτοῦ. Τὰ ἀρπακτικά ζῶα, λόγου χάριν διάγουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐρημικὴν ζωὴν, τὰ δὲ ἡμερωτέρας διαθέσεως ζῶα ζῶσι κοινωνικῶς. Ἡ Ἀψύη ἐντούτοις ἥτις νέμεται ἀγέληδόν, καὶ τὰ πρόβατα ἅτινα ζῶσι εἰς ποίμνιον, δὲν ἀπολαμβάνουσι πλειοτέραν ἡδονὴν ἐντὸς τῆς ἀγέλης, οὔτε εὐαρεστοῦνται μεταξὺ τῶν συντρόφων των περισσότερον ἢ ὁ Ἀνθίας (Λυκόψαρον), καὶ ὁ Λέων ἐν τῇ βαθείᾳ μοναξίᾳ τῆς λίμνης, ἢ τοῦ δάσους. Ἀλλὰ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ἀνεγράψαμεν περὶ δραστηριότητος καὶ ἀναπαύσεως ἢ τῆς ἐξ αὐτῶν προερχομένης ἡδονῆς, ἐξελέγησαν ὡς τὰ πλέον διακεκριμένα. Ἀποκρινόμεθα, πρῶτον, ὅτι αὐτὰ ἐν τοσούτῳ εἶναι παραδείγματα περιλαμβάνοντα ἀναρίθμητον πλῆθος ζώντων ὄντων. Τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ εἰς ἕκαστον λεπτόν τοῦ χρόνου, πόσα: μυριάδες ζώων τρώγουσι τὴν τροφήν των, εὐχαριστοῦσι τὰς ὀρέξεις των, μηρυκάζουσιν εἰς τὰ καταγωγὰ των ἐκπληροῦσι τὰς ἐπιθυμίας των, ἀπολαμβάνουσι τὰς ἡδονὰς των, ἀναπαύονται! Εἰς ἕκαστον ἄτομον πόσα πράγματα πρέπει νὰ συντρέξωσι, διὰ νὰ εἶναι καθ' ὅλα ἀναπεπαυμένον! καὶ ἐν τούτοις πόσον μεγάλη μερίς ἐκάστου εἶδους, εὐτυχεῖ ἐν ἐκάστη δοθείσῃ στιγμῇ! Δεύτερον, ἐξετάζοντες τὴν ἀναλογίαν τῶν ὀδυνηρῶν πρὸς τὰ ἡδονικὰ αἰσθήματα τῶν ζώων, δι' ὁποῖον ἐκτιμῶμεθα, ὅτι ἡ εὐδαιμονία ὑπερτερεῖ τὴν κακοδαιμονίαν των. Ὡς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἀλήθεια αὕτη ἴσως εἶναι μᾶλλον ἀμφισβητήσιμος ἢ εἰς πᾶν ἄλλο εἶδος ζώων, ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀγαθοῦ ἐπὶ τοῦ κακοῦ, τῆς ὑγείας, παραδ. χάριν ἐπὶ τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀθλιότητος, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν τὴν ὁποίαν αἱ δυστυχίαι διαγείρουσι. Πόσας ἐρωτήσεις ἢ νόσους τῶν φίλων μας δὲν πρ-

καλεῖ; ὅποιας συνδιαλέξεις τὰ δυστυχήματά των; Ἀποδείξεις ὅτι ὁ κοινὸς ρόυς τῶν πραγμάτων τείνει ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας, ὅτι ἡ εὐδαιμονία εἶναι ὁ κανὼν ἡ δὲ κακοδαιμονία ἐξαίρεσις. Ἄν τὸ ἐναντιὸν ἦτο ἀληθές, ἡ προσοχή ἡμῶν θὰ διηγείρετο ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ὑγείας μᾶλλον καὶ εὐημερίας ἢ ἐπὶ τῷ τῆς ἀσθενείας καὶ πενίας.

Ἐν τῶν μεγάλων αἰτίων τῆς ἀναισθησίας ἡμῶν πρὸς τὴν ἀγαθότητα τοῦ Δημιουργοῦ εἶναι αὐτῇ ἡ ὑπερβολὴ τῆς δαφιλείας του. Δὲν συνηθίζομεν νὰ ἐκτιμῶμεν ἀρκούντως ὅ,τι κοινῶς μετ' ἄλλων ἢ μετὰ τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων ἀπολαμβάνομεν. Ὅταν ἀκούωμεν περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ μεγαλοδωρίας, διαλογιζόμεθα ἀμέσως περὶ εὐτυχημάτων, ἀπολαβῆς πλούτου, περὶ τιμῶν καὶ προβιδιασμῶν, τουτέστι περὶ ἐκείνων τῶν πλεονεκτημάτων, τὰ ὅποια δὲν ἔχομεν ἢ θηρεύομεν. ἢ ἐπιθυμοῦμεν. Τὰ κοινὰ εὐεργετήματα τῆς φύσεως ἡμῶν ἐντελῶς παραβλέπονται, ἂν καὶ αὐτὰ ἀποτελοῦσι τὰ ἀληθῆ ἡμῶν ἀγαθὰ.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Α! ΚΑΙ Β! ΒΒΛΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΚΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ
„ΑΠΟΛΟΛΟΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ“
 ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

(ἀπομάχη διδασκάλου καὶ συντάκτου τῆς «Ἱστορίας τῆς Βάρνης»).

Ἐν τῇ πανωλεθρίᾳ τοῦ παρελθόντος, ἀρ' οὗ ὑπὸ τῆς σθεναρᾶς τῆς Ὁρησκείας ἡμῶν πνοῆς κατεκρημνίσθη ἀπὸ τῶν ὑψικαρήνων τοῦ Ὀλύμπου κορυφῶν ὁ τοσοῦτων θεῶν καὶ θεαινῶν πολυδαίδαλος ἑσμός, μόναι αἱ οὐράνιοι Μοῦσαι παρέμειναν ἄγναι καὶ ἀκήρατοι ἐν τοῖς εὐθαλέσι τοῦ Παρνασοῦ καὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἐνδιαιτήμασι μετὰ τῆς Κασταλίας αὐτῶν κρήνης τῆς σιωπηλῶς καὶ ἀθροῦδως ρεοῦσης, καὶ λατρεύονται ἕσαι ἐφορεύουσαι τῆς καλλιέργειας τῆς τῶν ἐθνῶν πνευματικῆς ἀρούρας, Καὶ τοῦτο προήλθεν ἐκ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ τοῦ Ἑλλ. ἔθνους, ὄντος τὰ μάλα φιλομαθοῦς καὶ κοσμοπολιτικοῦ, τὸ ὅποιον ἀπηνήσαστο μὲν ἅπαντας τοὺς ἀρχαίους αὐτοῦ θεοὺς, ἀλλ' οὐδέποτε καὶ τὰς πεφλημένους αὐτῷ Μούσας, τὰς ὁποίας ἐκ τῶν σπλάγχχνων αὐτοῦ ἐγέννησε, καὶ εἰς ἀνάστημα τέλειον καὶ μορφὴν καλλίστην ἐμόρφωσε· τὸ ὅποιον διὰ τῆς παιδείας καὶ τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ ἐσκαπάνευσε τὰς τρίβους, δι' ὧν ὠδευσεν ἡ Εὐαγγελικὴ ἀλήθεια, καὶ διδάσκαλος ἐγένετο συμπάσης τῆς οἰκουμένης καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ καὶ παρακμῇ καὶ ἐν τῇ πτώσει αὐτοῦ. Εἰ καί, ἐστὶν ὅτε πικρὰ τῇ ἀληθείᾳ ἀπέλαβε τὰ διδασκάλια.

Ἐν μὲν τῇ λαμπροτάτῃ αὐτοῦ ἀκμῇ, ἀκολοῦθησαν ἑτέραν ὁδὸν ἢ τὰ ἀρχαιότερα ἀνατολικά ἔθνη, παρὰ τὰς ὁποίας ἡ πρὸς τὸ τερατουργεῖν ῥέπουσα αὐτοῦ φαντασία καὶ ὁ θεοκρατικὸς τῆς σοφίας των χαρακτῆρ, ὡς ἀκατανίκητος πέδη, ἐδέσμευε τοῦ ἐλευθέρου λόγου τὰς κινήσεις καὶ πτήσεις, παρήγαγε πρωῒμως τὰ τελειότερα τῆς τύχης καὶ τῆς ποιήσεως πρότυπα, καὶ τὰ ἐκμαγεῖα τοῦ καλοῦ ἐν τε ταῖς εὐδαίμοσιν ἀποικίαις τῆς Ἰωνίας καὶ ταῖς κλειναῖς καὶ ἰοστεφάνοις Ἀθήναις Ἐκεῖ τροπαιοφόρον ἐξεληθὼν τῆς ἀπὸ τῆς Μεγάλης Ἀσίας ἀπειληθείσης αὐτῷ πάλης, μετὰ τοὺς κατ' αὐτῆς θριάμβους, γεννᾷ ἀπὸ τὸν σαπφείριον οὐρανὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Ἀθηνᾶς, τὰς δύο προσφιλεῖς αὐτῷ θυγατέρας τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν φιλοσοφίαν. Ἐκεῖ μεταρσιωθὲν εἰς τὰς ὑπερτάτας σφαῖρας τοῦ ἰδανικοῦ, καὶ καταγαγὼν τὸν ἱερὸν σπινθήρα, ὃν ἔκλεψεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, δημιουργεῖ τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν, ἢ εἰς τὰ μυστηριώδη τῆς ἀληθείας ἄδυτα ἐμβαδύναν, καταβάλλει τὰ αἰώνια τῆς ἐπιστήμης θεμέλια, καὶ οὕτω διὰ τοῦ μεγάλου Σταγειρίτου παραδίδωσιν εἰς χεῖρας τοῦ γίγαντος μαθητοῦ αὐτοῦ, τοῦ πολιτισμοῦ τὴν δαδα μεθ' ἀπάντων τῶν θησαυρῶν τῶν γνώσεων καὶ τῆς σοφίας αὐτοῦ, ἵνα ὡς ὁ Τριπτόλεμος καταχέη καὶ ἐγκατασπεύρῃ αὐτὰς καθ' ὅλον τὸν Ἀνατολικὸν κόσμον. Ἐντεῦθεν ἐξελληνίζεται ἡ Ἀσία. Ὁ Ὑρκάνιος παιδεύεται τὸν γάμον· ὁ Ἀραχῶσιος τὴν γεωργίαν· ὁ Σογδινὸς τρέφει τὸν πατέρα καὶ οὐ φονεῖται, ὁ Βακτριανὸς σέβεται τὴν μητέρα καὶ οὐ νυμφεύεται· ὁ Ἰνδὸς καὶ ὁ Καυκάσιος Ἑλληνικοὺς θεοὺς προσκυνεῖ· ὁ Σκύθης θάπτει τοὺς ἀποθανόντας καὶ οὐκ ἐσθίει· Περσῶν δὲ καὶ Γεδρωσίων καὶ Σογδιανῶν παῖδες ἔδουσι τὰς Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους τραγωδίας.

Ἐν δὲ τῇ παρακμῇ αὐτοῦ, ἐπελθούσης τῆς Ῥωμαϊκῆς κατακτίσεως, ἐνῶ ἡ Ἑσπερία ἅπασα ἐκοιμάτο τὸν ζοφερόν ὕπνον τῆς ἀμαθείας, πρὸ πάντων δὲ ἡ Ῥώμη, πόλις ἐξόχως, στρατιωτικῇ, ὅπου ἀνώτερον τοῦ ὕλικου ἀγαθοῦ καὶ τοῦ συμφέροντος οὐδὲν ἕτερον ἐτιμᾶτο, ἐν ᾧ ὁ Ῥωμαϊκὸς χειμαρρὸς προσέβαινε πρὸς ἀνατολὰς κατακτῶν τὴν ὕλην, τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα ἐπιπλέον ἄνωθεν τοῦ ὕλικου τοῦτου χειμαρροῦ, ἐφέρετο πρὸς δυσμᾶς, καὶ εἰσέβαλλεν εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν καρδίαν τῆς Ῥώμης καίπερ ἰσχυρᾶς ἀντιδράσεως γενομένης. Καὶ ἡ εἰσβολὴ ἐγένετο τοσοῦτον κραταιὰ καὶ ἀκαταμάχητος, ὥστε οἱ ὕλισται Ῥωμαῖοι κατακτῆσαν ἐς διὰ τῶν ὅπλων τὴν ἐστίαν καὶ τὰς πόλεις αὐτοῦ, ὑπέκυψαν τελευταῖον εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ δύναμιν, καὶ τὸν ζυγὸν τῆς παιδείας καὶ τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀγερῶχου αὐτῶν τραχήλου ἔφερον· ἀλλ' οἱ Ῥωμαῖοι γενόμενοι μαθηταὶ τῶν Ἑλλήνων, οὐδέποτε ἡδυνήθη-

σαν νὰ κατανοήσωσιν ἐντελῶς ἢ νὰ φθάσωσι τοὺς διδασκάλους αὐτῶν. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐλάλησεν ὁ Θεὸς καὶ ἐλάλησε διὰ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, διότι ἡ κοσμοκρατία αὐτῆς ἐξετείνεται ἤδη ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ μέχρι τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰαζάρτου καὶ τοῦ Δουνάβεως μέχρι τῶν καταρράκτων τοῦ Νείλου καὶ τῆς Αἰθιοπίας αὐτῆς.—Ἐπιφαίνεται ἤδη ἡ Χριστιανοσύνη, ἐν ἀρχῇ μὲν πολεμία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὕστερον δὲ ἀδελφωθείσα καὶ ταυτισθεῖσα μετ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὑποστηριχθεῖσα ἐνώπιον τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, περιβάλλεται τέλος πορφύραν καισαρικήν καὶ εἰς βασιλείον ἀναδιβάλλεται θρόνον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πόλει τοῦ Βυζαντίου. Ἦδη ἀναφαίνεται στρατιὰ ὅλη Ἑλλήνων τὴν προγονικὴν παιδείαν περιβεβλημένων, καὶ τὴν θρησκείαν κατὰ τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν παχυλῶν προλήψεων νικηφόρα ἀναδεικνύντων Ἡ Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία τέμνηται εἰς δύο, εἰς Ἀνατολικὸν καὶ δυτικὸν κράτος. Ὁ ἐλληνικὸς κόσμος ὑπερισχύσας ἐν τῷ ἀνατολικῷ διακρίνεται ἤδη ἀπὸ τοῦ Ρωμαϊκοῦ, περιορισθέντος ἐν τῷ Δυτικῷ. Καὶ ἐπέρχεται ἤδη ἡ μεγάλη τῶν ἐθνῶν μετανάστευσις, καὶ καταβάλλεται ὁ Δυτικὸς κόσμος. Ἡ ἀγέρωχος Ρώμη καταθραύεται ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν βαρβάρων τῆς ἄρκτον· ἀλλ' ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀναθάλλει ἀκραιφνέστερος ὁ ἐλληνισμὸς καὶ παγιοῦται

Ἄλλ' ὅμως καὶ κατ' αὐτοῦ ἐγείρεται νέα θύελλα ἐκ τῶν ἐρήμων τῆς Ἀραβικῆς Χερσονήσου, ὁ Ἰσλαμισμὸς, καὶ ἐν βραχεῖ χρόνῳ μεταβάλλει τὴν Πολιτικὴν καὶ Ἠθικὴν κασάστασιν μεγάλου μέρους τῆς Ἀσίας. Ἀποκρουσθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἀνατολικοῦ Βυζαντινοῦ κράτους διὰ τοῦ ἐλληνικοῦ πυρὸς, ἐπέρχεται εἰς τὴν Ἀρκτῶν Ἀφρικὴν καὶ διαβαίνει τὸν πορθμὸν τῶν Γαδείρων, ἐπεκταθεῖσα μέχρι τῶν Πυρηναίων. Ἄλλ' ὅπως πρότερον εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος, οὕτω καὶ νῦν ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιστήμη εἰσβάλλει κραταιῶς καὶ εἰς τὴν Ἀραβικὴν αὐτοκρατορίαν τῶν Καλιφῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ τοῦ Ἀλ-Μανσοῦρ, Ἀροῦν Ἀλ-Ρασίδ, καὶ Ἀλ-Μεμουῦν, ἐπὶ τῶν ὁποίων κατὰ τὴν Η'. ἑκατονταετηρίδα, γεννᾶται παρὰ τοῖς ἄραβι σφοδρὰ ἀγάπη πρὸς τὰς τῆς Ἑλλάδος ἐπιστημονικὰς γνώσεις, καὶ ὁ Ἰπποκράτης, ὁ Γαληνός, ὁ Πλάτων, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης πρὸ πάντων δουλικῶς ὑπ' αὐτῶν λατρεύεται. Μεταφράζονται ἀδραῖς δαπάναις ἀπειρα ἐλληνικὰ συγγράμματα ὑπὸ πολυαριθμοῦ σώματος τακτικῶν μεταφραστῶν, καὶ συνίστανται πανταχοῦ σχολαὶ καὶ βιβλιοθήκαι. Ἀλλὰ τὸν ἀραβικὸν πολιτισμὸν δέον νὰ θεωρήσωμεν ὡς ἀμυδρὸν ἀπαύγασμα τῆς ἐλληνικῆς ἐπιστήμης.

Ἐν δὲ τῇ πτώσει αὐτοῦ τέλος, μετὰ σκοτεινὴν χυλιετηρίδα, ἀληθῆ μεσαίωνα τοῦ ἀνθρωπίνου

πνεύματος, ὅπερ ὑπὸ τῆς βαρβαρότητος καταβεβλημένον, διετέλει ἐν νηπιῳδῇ καταστάσει, διέδωκε πανταχοῦ τῆς Δύσεως, διὰ τελευταίας τίνος τοῦ σθεννυμένου αὐτοῦ λύχνου λάμπσεως τὸ φῶς τῶν γραμμάτων καὶ τῆς κλασικῆς παιδείας καὶ μετέβαλε τὸ πᾶν· ὅποια τῶντι ἐξάσιος μεταβολή! Μόλις παρέρχονται ὀλίγαι δεκαετηρίδες, ἀφ' ὅτου διὰ τῶν ἐλληνικῶν ἰδεῶν διεγέρθη τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθέρας ἐρεῦνης καὶ συζητήσεως, καὶ ἡ ἀφύπνισθεῖσα διάνοια τῶν λαῶν, τῶν δουλευόντων τέως εἰς τὴν δογματικὴν δεσποτείαν τῆς Ρώμης, ἐπανίσταται κατ' αὐτῆς καὶ τῆς ἀναγεννήσεως ἡ ἡμέρα ἐπιφαίνεται. Γενικὴ κραυγὴ ἀπὸ τῶν Ἀλπεων μέχρι τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης καὶ τῶν Βρεττανικῶν νήσων ἀντηχήσασα, ἐμβάλλει πανικὸν φόβον εἰς τὸ Βατικανὸν καὶ συγκαλεῖ τὰ ἔθνη εἰς γενικὴν ἀναμόρφωσιν. Ἡ ἐλευθερία ἐπομένη εἰς τὰ ἴχνη τῆς κλασικῆς παιδείας καὶ τῆς σιωπηλῆς καὶ ἀόπλου ἐπιστήμης, ἐκτοξεύει πανταχόθεν τοὺς κεραυνούς της, καὶ κλονοῦσα ἐκ βάθρων τὴν σαθρὸν τοῦ θρησκευτικοῦ δεσποτισμοῦ οἰκοδόμημα, γεννᾷ τὴν θρησκευτικὴν μεταρρύθμισιν. Αἱ φιλελεύθεραι καὶ αἱ περὶ ἰσότητος τῶν ἐλλήνων φιλοσόφων ἰδέαι αὗται ἐπιδρῶσι βαθμὴδὸν τοσοῦτον καὶ ἐπὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν κοινωνιῶν, ὥστε καταθραύονται αἱ ἀλύσεις τῶν δουλευόντων λαῶν· καταργοῦνται τὰ φέουδα ἢ τὰ τιμάρια καὶ ἡ πολιτεία ἀναλαμβάνει τὰ εαυτῆς δίκαια, ἀναδιβαζομένη εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ περιωπῇ. Ἐντεῦθεν, διασπαρέντος τοῦ σπόρου τῆς κλασικῆς παιδείας καὶ ἐπιστήμης πανταχοῦ τοῦ γονίμου ἐδάφους τῆς Ἑσπερίας καὶ τῆς Ἀρκτικῆς Εὐρώπης, ἀναδιστάνει ἡ Ἐπιστημονικὴ παιδεία, ἀνατέλλουσι νέαι διάνοιαι καὶ μεγαλοφυαί, ὡς φαεινοὶ ἀστέρες, καίπερ δάνειον τὸ φῶς ἔχουσιν, καὶ περὶ τὸν κεντρικὸν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης ἥλιον περιστρεφόμεναι. Ἀνηθῶσιν αἱ Μοῦσαι περιβεβλημέναι τὴν χριστιανικὴν αὐτῶν περιβολήν. Ἡ φιλοσοφία, φιλολογία, ἡ φυσικὴ, τὰ μαθηματικὰ, ἡ Ἱατρικὴ, ἡ ἐπιστήμη τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου, ἡ ῥητορικὴ καὶ ἐν γένει πᾶσα τέχνη καὶ μάθησις. Ἡ ποίησις ἰδίως, παρὰ τῆς ὁποίας σήμερον θέλομεν δανεισθῆ τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας ἡμῶν, ρίπτει βραδυτέρας μὲν ἀλλὰ βαθείας τὰς ρίζας ἐν Ἰταλίᾳ, Ἰσπανίᾳ, Πορτογαλίᾳ, Ἀγγλίᾳ, Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ οὕτω προκύπτουσιν εἰς φῶς τὰ νεώτερα ποιητικὰ ἀριστουργήματα, ἡ Θεία Κωμῳδία, ἡ Ἐλευθερωθεῖσα Ἱερουσαλήμ, ὁ Ἀπολωλὼς Παράδεισος, ἡ Λυσιστανίας, ἡ Μεσίας, ἡ Ἑρρικιάς καὶ αἱ λοιπαὶ τοσοῦτων διασῆμων καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν ποικίλαι ποιήσεις. Τοιαύτην ἐν γένει μεταβολὴν ἐπήνεγκον εἰς τὸν κόσμον τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα· ἀλλ' οὐ περὶ τούτων ὁ λόγος.

(Συνέχεια).

Η ΑΝΟΙΞΙΣ.

«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε!
πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας!»
(Ψαλμός 103. 24).

Μοσχόβολη κι'όλοδροση, ὅλη ζωὴ καὶ νείοτη,
παρθένια πάλ' ἡ Ἀνοιξί· σὲ κάθε χάρι πρώτη,
ἀγάλη·ἀγάλα καὶ γλυκὰ χαρούμενη προβάλλει,
σὰν νύφη ὀλοστόλιστη μὲ ζηλεμμένα κάλλη.

Ὁ κρύος ἔπαυσε βορειᾶς· ἐλύσανε τὰ χιόνια·
καὶ ἔστ' ἡ παληὰ τους ἔγυρισαν φωληὰ τὰ χελιδόνια,
Ἀνθίζουν ἡ ἀμυγδαλιᾶς, οἱ κάμποι πρασινίζουν·
καὶ χαρῶπὰ χιλιά πουλιὰ φωληαῖς καίνουρ' ἔκτλιν.

Τ' ἄρνια κοπάδια ἔς τοῦ βουνοῦ τῆς ῥάχαις ἐκεῖ — πέρα,
ἵπῳ τοῦ βοσκοῦ ἀχολογὰ μελωδικὴ φλογέρα·
γὰ κὺττα, πόσα κάνουνε παιγνίδια χαδεμένα,
πῶς ψάλλουν, κὺττα παρεκεῖ τ' ἀηδόνια ἔρωτεμένα.

Καὶ τῆς στερεῖας τὴν ὠμορφιὰ κ' ἡ θάλασσα ζηλεύει
καὶ τ' ἀφρισμένα κύματα τὰ γλυκοσιγανεύει,
κι' ἀντὶς θερὰ ἀχόρταγα νὰ ρίχνωνται, νὰ σπῶνε
ἔς τοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς, — μὲ χάρι τοὺς φιλοῦνε!

Παντοῦ χαρὰ ἀλθινὴ, κάθε καρδιά μαγεύει! . . .
— παντοῦ, παντοῦ ἡ Δύναμι τοῦ Πλάστη βασιλεύει, . . .
γὰ αὐτὸ 'π' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς ἡ Πλάσι ἡ μεγάλῃ
ὕμνει μὲ μύρια στόματα τῇ Δόξᾳ Του καὶ ψάλλει!
'Εν Στενημάχῃ, Μάρτιος 1898.

ΣΩΤ. Κ. ΤΖΗΡΙΔΗΣ.

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΑΓΓΛΟΝ ΦΙΛΟΣΟΦΟΝ

Sir John Lubbock Bart.

«Δογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄ-
ξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ
πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀ-
ποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς».

Ῥωμ. η', 18.

Ἄν καὶ ἀκραδάντως ἐλπίζομεν εἰς τὴν πρό-
οδον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐν τούτοις, ἀτομι-
κῶς προχωροῦντες κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀποσπώμεθα
πολλῶν, τὰ ὅποια κατὰ τὴν νεότητα παρῆχον ἡ-
μῖν τὴν μεγαλειτέραν χαράν. Ἄλλ' ἐξ ἄλλου,
ἂν καλῶς μετεχειρίσθῃμεν τὸν χρόνον ἡμῶν, ἂν
φρονίμως ἐθερμάνωμεν τὰς χεῖρας ἡμῶν εἰς τὴν
«ἐστίαν τῆς ζωῆς», ἡ ἡλικία φέρει ἴσως περισσό-
τερα τῶν ὧν ἀπαλώσαμεν. Καθ' ὅσον αἱ δυνά-
μεις ἡμῶν ἐλαττοῦνται, αἰσθανόμεθα ἐπίσης ὀλιγώ-
τερον τὴν ἀνάγκην τοῦ κόπου. Ἡ ἐλπίς βαθμη-
δὸν καὶ κατ' ὀλίγον διαδέχεται τὴν μνήμην. Αὕτη
θὰ αὐξήσῃ τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν ἢ ὄχι; Τοῦτο ἐ-

ξαρτᾶται ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς βίου ἡμῶν.

Ὑπάρχουσι βίοι, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἐλατ-
τοῦται καθ' ὅσον προσεγγίζει τὸ γῆρας· ἐκάστη ἀ-
πόλαυσις μαραίνεται ἀλληλοδιαδόχως, καὶ αὐταὶ
δὲ αἱ ἐναπολειπόμεναι ἀπολλῶσι κατὰ μικρὸν τὴν
γεῦσιν των. Ἄλλοι τοῦναντίον, πλουτίζονται καὶ
εἰρηνεύουσι πολὺ περισσότερον, ἀφ' ὅτι ὁ χρόνος
ἀφήρεσεν αὐτοῦς.

Αἱ ἡδοναὶ τῆς νεότητος εἶναι ἴσως, ἀνώτε-
ραι κατὰ τὴν ἔντασιν καὶ τὴν ἡδύτητα, ἀλλ' εἶναι
πάντοτε ἡμεμιγμέναι μετ' ἀγωνίας καὶ στενοχω-
ρίας καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐξισωθῶσι κατὰ τὸ πε-
ριεχόμενον καὶ τὴν βαθύτητα πρὸς τὰς ἀνακου-
φίσεις, τὰς ὑποίας ἡ ἡλικία ἐπιφέρει, ὡς τὴν ὠραιο-
τέραν ἀμοιβὴν ζωῆς ἐλευθέρας ἐγώισμοῦ. Τὸ τέ-
λος τῆς ζωῆς εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡ-
μέρας· δυνατόν νὰ ὑπάρχωσι κατ' αὐτὴν νέφη, καὶ
ἐν τούτοις, ἂν ὁ ὀρίζων μένει καθαρὸς, ἡ ἐσπέρα
θὰ εἶναι ὠραία.

Τὸ γῆρας εἶναι πλήρες ἀναμνήσεων. Ἡ ζωὴ
εἶναι «πλήρης χαρᾶς γλυκεῖας μὲν, ἀλλὰ δι' αὐτὸ
καὶ στιγμιαίας, ἐπὶ γλυκυτέρας ὅταν παρέλθῃ». Ὁ
Σβέδενβοργ φρονεῖ, ὅτι εἰς τὸν οὐρανὸν οἱ ἄγ-
γελοι βαδίζουσιν ἀενάως πρὸς τὴν ἀνοιξιν τῆς
ζωῆς των, οὕτως ὥστε ὅσον περισσότερον ἔζησαν,
τοσοῦτω μᾶλλον νεάζουσι. Μήπως δὲν ἔχωμεν
φίλους, οἵτινες ἐπραγματοποίησαν τὸ ἰδεώδες τούτου;
οἵτινες διετήρησαν τοῦλάχιστον διὰ τοῦ πνεύμα-
τος ὅλην τὴν δροσερότητα τῆς παιδικῆς ἡλικίας
καὶ περὶ τῶν ὁποίων δύναται τις νὰ εἴπῃ καταλ-
ηλότερον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐλέχθη περὶ τῆς Κλεο-
πάτρας.

Ἡ ἡλικία δὲν δύναται νὰ μαράνη οὔτε ἡ
ἐξις νὰ ἀμβλύνῃ τὴν ἀπειρον ποικιλίαν τῶν θελ-
γήτρων αὐτῶν;

Ὅταν θεωρῶ τὸ γῆρας, λέγει ὁ Κικέρων,
παρατηρῶ ὅτι ὑπάρχουσι τέσσαρες λόγοι τῆς ἀ-
θλιότητος αὐτοῦ· ὁ πρῶτος ὅτι ἀπομακρύνει ἡμᾶς
τῶν ὑποθέσεων· ὁ δεῦτερος ὅτι ἐξασθενίζει τὸ
σῶμα· ὁ τρίτος ὅτι στερεῖ ἡμᾶς ὅλων τῶν ἡδο-
νῶν· ὁ τέταρτος ὅτι ἄγει ἡμᾶς πλησίον τοῦ θά-
νατου. Ἄς ἴδωμεν, ἂν οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι ἀλη-
θεῖς, ἐμβριθεῖς καὶ δίκαιοι. Τὸ νὰ εἶναι τις ἐλεύ-
θερος τῶν ὀχληρῶν μεριμνῶν τοῦ βίου, καὶ νὰ
αἰσθάνηται ὅτι δικαιούται νὰ τύχῃ ἀνέσεως καὶ ἡσυ-
χίας, δὲν εἶναι δυστύχημα.

Ὡς πρὸς τὴν ἑλλειψιν τῶν παθῶν, «ὦ εὐ-
γενὲς προνόμιον τῆς ἡλικίας! ἂν ἀληθῶς ἀπαλ-
λάσσει ἡμᾶς ἐκεῖνον, τὸ ὅποιον εἶναι ἡ μεγαλει-
τέρα τυραννία τῆς νεότητος· ἀλλὰ τὰ ὑψιστα αἰ-
σθήματα τῆς φύσεως ἡμῶν οὐδόλως διὰ τοῦτο ἐ-
ξασθενοῦσι· τοῦναντίον καθαρίζονται καθ' ὅσον ἀ-
παλλάσσονται τῶν χυδαϊοτάτων αὐτῶν στοιχείων.

Ἐκαστος ἀνθρώπος, λέγει ὁ Μανουῦ, ἔρχε-

ται μόνος εἰς τὸν κόσμον, ἀποθνήσκει μόνος· μόνος λαμβάνει τὴν ἀμοιβὴν τῶν καλῶν πράξεων, καὶ μόνος τὴν τιμωρίαν τῶν ἁμαρτιῶν του. Ὃταν ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκη, τὸ σῶμα αὐτοῦ κατακείται ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς δένδρον ἐκπεσόν, ἀλλ' ἡ ἀξία αὐτοῦ ἀκολουθεῖ τῇ ψυχῇ του. Ἄς διερίξῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀρετὴν καὶ τοιαύτας ἄς συλλέγῃ προμηθείας, ὥστε νὰ συνοδεύσιν αὐτὸν ἀχωρίστως εἰς τὰ σκότη, διὰ τῶν ὁποίων πάντες θὰ διέλθωμεν. καὶ τὰ ὅποια εἶναι τόσον δυσδιάβαστα.

Ἐπίσης δικαίως δύναται τις νὰ εἴπῃ: «ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἥλιος τοῦ κόσμου μᾶλλον ἢ ὁ ἀληθὴς ἥλιος. Τὸ πῦρ τῆς θαυμασίας ταύτης καρδίας εἶναι τὸ μόνον φῶς καὶ ἡ μόνη θερμότης ἡ ἀξία ὑπολογισμοῦ καὶ μέτρου 1)».

Δὲν εἶναι παράδοξον νὰ βλέπῃ τις πόσοι ἀκολουθοῦσιν ἐκουσίως ὁδὸν, ἥτις, ὡς γνωρίζουσι, μακρὰν ἀπέχει τῆς ὁδοῦ τῆς εὐτυχίας, καὶ οἵτινες προτιμῶσι νὰ καταστήσωσι τοὺς ἄλλους δυστυχεῖς, γινόμενοι αὐτοὶ εὐτυχεῖς. Ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ, ἐξηγεῖ τοῦτο λέγων ὅτι, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὄν σύνθετον ἔχων τρεῖς φύσεις· συγκρίνει μάλιστα αὐτὸν πρὸς ζεῦγος περρωτῶν ἵππων μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ αὐτῶν. «Ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο τούτων ἵππων εἶναι εὐγενὴς καὶ γνησίῳ γένους· ὁ ἕτερος δυσειδὴς, νόθου καταγωγῆς· δι' ὃ καὶ δὲν εἶναι εὐάγωγος. Ὁ εὐγενὴς κέλης προσπαθεῖ νὰ ὑψώσῃ τὴν ἡμαξάν πρὸς τὰς ἄνω χώρας· ὁ ἕτερος ἀγωνίζεται πάντοτε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν πρὸς τὴν γῆν. Καθ' ὅσον ὁ χρόνος παρέρχεται, ἂν ὁ ὁδηγὸς εἶναι σῶφρων καὶ σταθερὸς, τὸ εὐγενὲς μέρος τῆς φύσεως ἡμῶν ὑψοί ἡμᾶς μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον.

«Ὁ ἄνθρωπος, λέγει ὁ Σοκράτης, εἶναι ὄργανον, δεχόμενον ἀκαταπαύστως τὰς ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις, καὶ τὸ ὅποιον ἀπηχεῖ ὡς αἰολικὴ κινύρα, κραιομένη ὑπὸ ὅλων τῶν ἀνέμων καὶ παράγουσα ὑπὸ τὰς πνοάς αὐτῶν μελωδίας, διηλεκκὰς ποικιλλούσας.»

Ὁ Κικέρων ἀριθμεῖ τὴν προσέγγισιν τοῦ θανάτου ὡς τετάρτην δυσχέρειαν τοῦ γήρατος. Ἡ σκιά τοῦ θανάτου εἶναι πάντοτε παρούσα εἰς πολλὰ πνεύματα ὡς ἡ σπορὸς εἰς τὰς ἐορτάς τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἐπισκιάζει τὸν ἥλιον τῆς ζωῆς. Ἀλλ' εἶναι εἶναι ἄρα γε ἀνάγκη νὰ θεωρῶμεν τὸν θάνατον ὡς κακὸν τι;

Οὗτοι οἱ θαυμάσιοι στίχοι τοῦ Σοκράτους:

«Ἡ ζωὴ ὅμοια ἐκλίνω θάλας χιλίων ἀποχρώσεων. μαινεῖ τὴν καθαρὰν αἰγλὴν τῆς Αἰωνιότητος, ἕως ὅτου ὁ θάνατος κατασυντρίβῃ αὐτὸν ὑπὸ τοῦς πόδας τοῦ.»

φαίνεται ὅτι ἐμπεριέχονσι διπλὴν πλάνην. Ἡ ζωὴ δὲν μαινεῖ ἀναποφεύκτως τὴν καθαρὰν αἰγλὴν τῆς αἰωνιότητος καὶ δὲν δύναται νὰ κατασυντρίβῃ εἰς τεμάχια ὑπὸ τοῦ θανάτου.

1) Emerson.

Ὁ ἄνθρωπος, λέγει ὁ Κόλεδιτς, ἔχει «Τρεῖς θαυραύρους: τὸν ἔρωτα, τὸ φῶς καὶ τὰς γλυκείας σκέψεις, τὰς κανονικὰς, ὡς ἡ πνοὴ παιδίου.

Ἐχει ἐπίσης τρεῖς πιστοὺς φίλους βεβαιωτέροις τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός· Τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του, τὸν Πλάστην καὶ τὸν Ἀγγελοῦ τοῦ θανάτου του».

Ὁ θάνατος εἶναι τὸ τέλος τῶν πάντων· τὸ φάρμακον πολλῶν· ἡ εὐχὴ τῶν περισσοτέρων, ἄξιος μάλιστα εὐγνωμοσύνης παρ' ἐκείνων πρὸς τοὺς ὁποίους ἐρχεται πρὶν προσκληθῇ. Κατόπιν θυελώδους ζωῆς ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἀνάπαυσις.

«Ὁ Δοῦνκαν ἀναπαύεται ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ κατόπιν τοῦ παραχῶδους πυρετοῦ τῆς ζωῆς κοιμᾶται καλῶς.» Ἡ προδοσία συνετέλεσε τὴν χειρότεραν πράξιν τῆς οὐτὸς ὁ σίδηρος, οὐτὸς τὸ δηλητήριον, οὐτὸς αἱ οἰκιακαὶ ἐπιβουλαι, οὐτὸς οἱ ξένοι στρατοὶ, οὐδὲν δύναται πλέον νὰ ἐγγίσῃ αὐτῷ».

Ἄν ὁ θάνατος εἶναι τὸ τέλος πάντων, οὐδεὶς τότε θὰ αἰσθανθῇ ὅτι ἀπέθανεν.

Πολλοὶ φρονοῦσιν ἐν τούτοις, ὅτι ἡ πυρεμία μέχρι

«τῆς ἀγνώστου χώρας, ἐκ τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἐπιστρέφει»

θὰ εἶναι ἀποδημία κοπιώδης καὶ θλιβερά· ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτως. Ὁ θάνατος εἶναι συνήθως γαλήνιος καὶ ἀνάδυνος.

Ἐν τῷ ὅ Βέδε κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἀσθένειαν, μετέφραζε τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον εἰς τὴν ἀγγλοσαξωνικὴν, ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ παρατηρήσας κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ εἶπε: «Σὰς μένει μόνον ἐν κεφάλαιον, ἀλλὰ φαίνεσθε ἐπὶ μετὰ κόπου ὁμιλεῖτε». — «Δύναμαι κάλλιστα νὰ ὁμιλῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βέδε, λάβετε τὸν κάλαμόν σας καὶ γράφετε ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον».

Περὶ τοῦ τέλους τοῦ κεφαλαίου, ὁ γραφεὺς ἀνεφώνησεν: «Ἐτελείωσε». — «Καλῶς, εἶπας, τῷ ἀπεκρίθη καὶ ὁ Βέδε: «τετέλεσται». Ἐζήτησε νὰ μετενεχθῇ ἀπέναντι τοῦ τόπου, ἔνθα συνήθως προσήρχετο καὶ ἀνεφώνησε: «Δόξα τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι» προφέρων δὲ τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἐξέπνευσεν.

Ὁ Γκαίτε ἀπέθανε χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστην ὀδύνην, ἐν τῷ ἡτοιμάζετο νὰ γράψῃ καὶ ἐξέφραζε τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἐπανατείλαντος ἔαρος.

Διηγούνται ὅτι κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Μόζαρτ, τὸ „Requiem“ ἔκειτο ἡμιτελὲς ἐπὶ τῆς κλίνης του· σχεδὸν μέχρι τέλους προσεπάθει νὰ μιμηθῇ τοὺς ἰδιαιτέρους ἤχους ὀργάνων τινῶν παρέδωκε δὲ τὴν τελευταίαν πνοὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς συζύγου του καὶ τοῦ κοινῷ φίλου αὐτοῦ τοῦ Σιουσμάρ. Ὁ Πλάτων ἀπέθανε γράφων. Ὁ Λευκανὸς ἀποστηθίζων ἀπόσπασμα τῆς Φερσαλίδος αὐτοῦ. Ὁ Βλάκε ἀπέθανεν ἄδων. Ὁ Βάγγνερ ἀπεκοιμήθη, ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς συζύ-

γού του. Πολλοί επίσης εξέπνευσαν κοιμάμενοι. Πολλοί διάσημοι ιατροί εξέφρασαν τὸν θαυμασμόν των πυρατηρήσαντες ὅτι σπανιώτατα οἱ θνήσκοντες αἰσθάνονται φρίκην ἢ θλίψεις. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ὑπὸ βιαίου τέλους θνήσκοντες, ὡς π. χ. οἱ ἐν τῇ μάχῃ φονευόμενοι στρατιῶται, ὑποφέρουσιν ὡς φαίνεται, πολὺ ὀλίγον,

Ἄλλὰ τί εἶναι ἡ μέλλουσα ζωὴ; Δύναται τις νὰ εἶπῃ ὅτι ὑπάρχουσι σήμερον δύο ὅλως διάφοροι θεωρίαι. Τινές, καίτοι πιστεύοντες εἰς τὴν ἀθάνασίαν τῆς ψυχῆς, δὲν πιστεύουσιν ὅμως εἰς τὴν ἀτομικὴν ἀθάνασίαν τῆς ψυχῆς διὸ καὶ δοξάζουσιν ὅτι ἡ ζωὴ ἡμῶν ἐξακολουθεῖ καὶ εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν, κατὰ τὴν σύγκρισιν τοῦ ἀποστόλου Παύλου τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως ἡμῶν καὶ τοῦ κόκκου τοῦ σίτου, ὅστις ἀναζῇ ἐν τῷ φυτῷ τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Ὡς πρὸς τὴν πραγματικότητα τῆς μελλούσης εὐτυχίας εἶναι ἴσως ἐγαῖστικόν νὰ ἐπιμένωμεν περὶ τῆς ἐκεῖ τύχης ἡμῶν. Ἄν, παραδεχόμενοι τὴν ἀθάνασίαν τῆς ψυχῆς, νομίζομεν ὅτι ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ διακόπτεται ἡ μνήμη τοῦ ἐπιγίει βίου ἐντελῶς καὶ λησιμονεῖται ἡ μετὰ τοῦ σώματος ζωὴ, τί ὠφελεῖ νὰ γνωρίζωμεν ὅποια θὰ εἶναι ἡ τύχη τῆς ψυχῆς, ἥτις κατοικεῖ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν μᾶλλον ἢ ἡ τύχη ὅποιουδήποτε ἄλλης ψυχῆς; Ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην ἡ σπουδαιότης τῆς ταυτότητος δὲν ἐξαρθᾶται ἐκ τῆς συνεχείας τῆς μνήμης; Ὁπως ποτ' ἂν ἡ πιστευεταί γενικῶς ὅτι ἡ ψυχὴ ἀποσπασμένη τοῦ σώματος διατηρεῖ τὴν συναίσθησιν τῆς ταυτότητος αὐτῆς καὶ θὰ ἀφυπνισθῇ ἐκ τοῦ θανάτου, ὡς ἐξεγείρεται τις ἐκ τοῦ ὕπνου, οὕτως ὥστε ἂν δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι:

«Ἐκατομμύρια νοερῶν πλασμάτων βαδίζουσιν ἐπὶ τῆς γῆς ἀπαρατήρητα ὅταν ἀγρυπνῶμεν καὶ ὅταν κοιμώμεθα»

ἐν τούτοις ταῦτα ὑφίστανται πού τοῦ ἀχανοῦς διαστήματος, καίτοι δὲ ἀφανῆ εἰς τοὺς ὀρθαλοὺς ὕμων, ἀτενίζομεν πρὸς αὐτὰ ἀναμφιβόλως, ὅταν ἐπισκοπῶμεν τοὺς ἀστέρας.

Ἐν τούτοις οὐτε κατὰ τὴν μίαν περίπτωσιν, οὐτε κατὰ τὴν ἄλλην ὁ θάνατος πρέπει νὰ θεωρῇται ὡς κακόν. Τὸ νὰ ἐπιθυμῇ τις ὅπως ἡ ὑγεία καὶ ἡ δύναμις ἀντέχωσι κατ' ὅλων τῶν προσδοκῶν τοῦ χρόνου εἶναι ὅλως διάφορος σκέψις.

ΤΑ ΕΝΤΑΥΘΑ.

Δακτύλιον ἀρράβωνος ἀντήλλαξε τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ὁ παρ' ἡμῖν γνωστός κ. Ἰωάννης Ἰταρ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀρίστης Χ' Δανιήλ.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 6-ης λήγοντος, 2-ας τοῦ Ἀγίου Πάσχα ἡμέρας ἐτελέσθησαν ἐπισημῶς ἐν μέσῳ γενικῆς θυμηδίας καὶ χαρᾶς πυκνοτάτου ὁμίλου συγγενῶν καὶ φίλων οἱ ἀρράβωνες τοῦ φίλου καὶ συμπολίτου ἡμῶν Κ-ου Χρήστου Μ. Χαράλαμπίδου μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ εὐπαιδεύτου κόρης Χρυσῆς Μιχαήλ.

Ἐν τῇ παντέρπνῳ προχθὲς τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἡμέρᾳ ἐτελέσθη μετ' ἐκτάκτου μεγαλοπρεπείας ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναφ' ὑπὸ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ τοῦ Ἑλληνος Προξένου κ. Βάλληνδα ἡ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ μνήμῃ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Δοξολογία, παρόντων ἐν ἐπισήμῳ στολῇ τοῦ Διοικητοῦ, καὶ τῶν Προξένων Ρωσίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Αὐστρίας, Κάτω Χωρῶν καὶ Τουρκίας, καθ' ἣν συνήρπασε σφοδρῶς καὶ συνεκίνησε πάντας ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ἡλιάδου ἐντέχνως ψαλεῖς καὶ μελωδικώτατα ἀρτυθεῖς Πολυχρονισμὸς τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, καὶ ἡ ἐκ τοῦ „Ζήτω ὁ Βασιλεὺς“ σφοδρὰ καὶ βροντώδης ἀντήχησις.

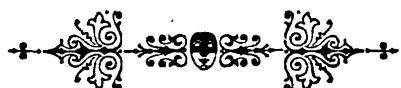

Τῇ 25 τρ. 60 περίπου γυναῖκες καὶ τόσοι ἄνδρες ἐκ χριστιανῶν καὶ τούρκων πολιτῶν, συναθροισθέντες πρὸ τοῦ Δημαρχεῖος διεμαρτύροντο κατὰ τῆς ὑψουμένης τιμῆς τοῦ ἄρτου, οὗτινος τὸ χιλιόγραμμον ἀληθῆς μέχρι 2 γροσίων καὶ ἀπῆλθον ἵνα ληφθῇ φροντίς περὶ τῆς μὴ ἐξαγωγῆς τοῦ ἐπιτοπίου σίτου καὶ ἀλεύρου.

Ὁ κατελθὼν δημοτικὸς σύμβουλος παρέπεμψε τὸ πλῆθος εἰς τὸ Νομαρχεῖον, ὅπερ καὶ ἀπῆλθεν ἐν σώματι, λαβὼν καθησυχαστικὰς ἀπαντήσεις.

Ἐν μέσῳ γενικῆς παιδρότητος καὶ μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης πρὸς τὴν ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου Δημιουργοῦ προσευχῆν κοσμιότητος καὶ εὐλαθείας ἐωρτάσθησαν ἐν πάσῃ τῇ δυνατῇ τάξει καὶ μεγαλοπρεπείᾳ αἱ Ὑψηλαὶ τοῦ Ἀγίου Πάσχα ἡμέραι καὶ ἄνευ οὐδενὸς ἀπευκταίου, χάρις εἰς τὰς προσπάθειας τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς καὶ τοὺς κόπους καὶ τὰς φροντίδας τῶν κυτ' Ἐκκλησίας Προϊσταμένων καὶ Ἐπιτρόπων, ὧν ὁ ζῆλος πάντα ἀληθῶς ὑπερβαίνει ἔπαινον.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΑΠΕΛΠΙΖΟΥ.

Τὸ ἐξςχώτερον σημεῖον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μεγάλου 'Ασιάτου δικτάτορος Ταμερλάνου ἦτο ἡ ἐκτακτος αὐτοῦ ἐπιμονὴ καὶ σταθερότης. Οὐδεμία δυσκολία ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν ἀφ' ὅ,τι ἐπεχείρει· πολλάκις δὲ ὅτε πάντες ἀπηλπίζοντο περὶ αὐτοῦ, οὗτος μόνος ἐνέμενε τῇ ἀποφάσει. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις διηγείτο οὗτος εἰς τοὺς φίλους του τὴν ἐξῆς ἐκ τοῦ νεανικοῦ αὐτοῦ βίου ἱστορίαν·

«Ἦναγκάσθην ποτὲ, ἔλεγε, νὰ κρυφθῶ φεύγων τοὺς ἐχθρούς μου, ἐντὸς παλαιοῦ κεκρημνισμένου οἰκοδομήματος, ἐνθα ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐκαθήμην. Ἐν ᾧ δὲ προσεπάθουν νὰ στρέψω τὰς σκέψεις μου ἐκ τῆς ἀπελπιστικῆς μου θέσεως, παρτήρησα μύρμηκα, φέροντα ἐπὶ τοῦ τοίχου κόκκον σίτου, μεγαλείτερον ἑαυτοῦ. Ἐμέτρησα ποσάκις ἐδοκίμασε νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του. Ὁ κόκκος ἔπεσεν 69 φορές ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν 70ην ὅμως ἀνῆλθεν ἐπὶ τέλους ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Τὸ θέαμα τοῦτο μὲ ἐνεθάρρυνε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ δὲν ἔλησμόνησα τὸ μάθημα.

Ἐριστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν εἰς τὰς σπουδαίας καὶ ἐκτάκτους ἀποστολικὰς ἐλεργείας τοῦ Διευθυντοῦ τῆς „Ἀναπλάσεως“ κ. Μιχ. Γαλανοῦ, ὅστις, περιερχόμενος τὴν Ἑλλάδα ἰδρύει τμήματα καὶ Κυριακὰ Σχολεῖα ἐργαζόμενος οὕτω πρακτικώτατα ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τοῦ ἔθνους. Λεπτομερεῖς περιγραφὰς τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ, συντασσομένας ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, εὐρίσκει ὁ φιλομαθὴς ἐν τοῖς φύλλοις τῆς „Ἀναπλάσεως“.

Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει βούλγαρος ἀντιπρόσωπος ἐπέδωκε τῇ 14 λήγοντος διακοίνωσιν τῷ Μ. Βεζύρη, δι' ἧς ἐπενθυμίζει τὴν ἀπόφασιν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ἐν τῷ τῆς Σκοπείων βίλαετώ, καὶ τὸ τῆς Ὑψ. Πύλης ἐγγραφον τῆς 10 Ἀπριλίου πρὸς τὸν Βαλῆν, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐν Κουμανόβω ἀνήκει τοῖς βουλγάροις ἢ δὲ μικρὰ τοῖς σέρβοις. Ἡ διακοίνωσις ἐνοχοποιεῖ τὸν Βαλῆν Χαφούς-πασσά διὰ τὴν μεροληπτικὴν του διαγωγὴν ὑπὲρ τῶν σέρβων ὑποδεικνύων συγχρόνως τὸν ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐμπιστοσύνης τῶν βουλγάρων πρὸς τὴν δικαιοσύνην τῆς Αὐτοκρατ. Ὁθωμ. Κυβερνήσεως κίνδυνον. Ἡ διακοίνωσις ἀπαιτεῖ ἐν τῷ τέλει τὴν διατήρησιν τοῦ καθεστώτος.

Προσεχῶς ἐκτυπῶνται ἡ σπουδαιότατη μελέτη

«ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΝ ΑΒΕΡΩΦ»

Σωφρονιστήρια καὶ Ἐθνικὸς Σωφρονισμὸς

ὑπὸ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Προλέτου τῆς Θεολογίας καὶ ἱερέως τοῦ Σωφρονιστηρίου

«ΑΒΕΡΩΦ».

Ἡ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν ἀγγελία εὐρίσκεται καὶ ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἀναγνώστηρίῳ.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΜΑΡΤΖΩΚΗ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τὰ Ἱερά. — Τὰ Βέβηλα. — Χριστιανισμός. — Πανθεῖσμός. — Μονοθεῖσμός. — Μεγαλοφυΐα καὶ Ἐπιστήμη. — Πόλεμος. — Εἰρήνη. — Στίχοι βάρβαροι.

Κομψότατος τόμος εἰς σχῆμα 8^{ον} ἐκ 18 περίπε τυπογραφικῶν φύλλων, μετὰ τῆς εἰκόνης τοῦ διακεκριμένου ποιητοῦ

Τιμάται φρ. 3

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ ἐκδότης, ἐναντι Μητροπόλ. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Πανος. κ. Ἰωακείμ Εὐσταθιάδης, Δ. Τσαλίκη, Σ. Μέξη, Δημοσθ. Καριάνδης, Α. Χ. Π., Ἀνδρέα Τριανταφύλλου, Ε. Τ. Μιχαὴλ Χριστοστόμου, Χαρίλαφ Γαρμπῆ — Ἐνταῦθα. — Κ. Κ. Ι. Ε. Ἀθανασίου. Τὰς ἀπὸ καρδίας εὐχαριστίας μου διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς «Πανδαισίας» ἐνεργείας Σου. Ι. Καραγυζόγλου, Βασίλ. Σάββα, Λεωνίδα Θεοδώρου, Στεφ. Χρυσανίδης, Μιχαὴλ Μπαλάλη. Ι. Ἀναγνώστη, Ἀθ. Ἰωάννου. — Constandja. — Σερ. φειμ Μ. Σεραφεῖμ. — Bucarest. — Στεργίω Δημητρίου, Παναγ. Χριστοπούλῳ, Νικολάφ Βρέλλῳ, Ἀθ. Στεργιῖδῃ, Ἀντωνίῳ Χ' Παναγιώτῳ. — Βαλτσίκιον. Ἐλπίρῃσαν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ὑποστήριξιν.

ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ὑπὸ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΙΑ

συμπληρωμένη καὶ ἐγκριμένη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

1 φρ. παρὰ τῷ συγγραφεῖ

ΕΝ ΒΑΡΝΗ.